

Diplomová práce, TF JU

Autorka: Věra Michalicová

Název: Milost a služba: Činnost žen v církvi s přihlédnutím k otázce diakonické ordinace
únor 06

Posudek vedoucího práce

Autorka se ve své práci zabývá problematikou diakonátu-slужby žen v české církvi s poctivým hledáním v otázce institučního zakotvení této služby. Práce obsahuje část teoretickou i praktickou, obě jsou zpracovány s vyváženou důkladností, danou prostorem diplomové práce. Autorka dělí práci do šesti kapitol doplněných úvodem a závěrem a bohatou přílohou částí, která poskytuje zájemcům zajímavý materiál z průzkumu činnosti pastoračních asistentek. V úvodu autorka představuje téma, cíl, strukturu práce a podstatné zdroje. V první kapitole se zabývá teologií diakonátu, ve druhé problematikou diakonátu žen obecně, ve třetí podněty k znovuoobnovení diakonátu v poslední době. Tyto kapitoly představují teoretický základ, autorka jimi prokazuje schopnost zorientovat se v dané otázce z hlediska systematické teologie, logicky utřídit, to podstatné, co k dané věci v systematické teologii nachází. Těžiště práce (protože je psána v oblasti praktické teologie) je v kapitole čtvrté, která shrnuje výsledky kvalitativního výzkumu, prováděného rozhovory s osmi ženami, které skutečně pracují jako pastorační asistentky. Autorka poctivě a podrobně (někdy až detailně – velikost mikrofonu?) popisuje metodologii i výběr respondentek. Vzhledem k vcelku nahodilému výběru (chápu těžkosti s případným pořadáním většího průzkumu v podmínkách české církve) oslovených žen nelze z průzkumu dělat jednoznačné závěry, nicméně cíl diplomové práce, totiž prokázat schopnost diplomanda zvládat pravidla a principy vědecké práce, je tímto bezpečně splněn a navíc práce přináší poctivě zdokumentované svědectví o osmi konkrétních pastoračních situacích. Autorka v této kapitole řeší své dvě základní otázky – zda ženy se aktivně podílejí na diakonické službě a zda se proto chápou jako diákonky. Zde autorka jednak uvádí chápání zkoumaných žen sebe sama v uvedené směru; jednak věnuje pozornost tomu, zda podle toho co vypovídají o své činnosti, by bylo možné jejich službu jáhenskou/diakonickou nazvat. Přes viditelnou snahu v tomto směru autorka zůstává věcná a všechna svá tvrzení či důvody pečlivě dokládá. Podobnou charakteristikou lze označit pátou kapitolu – uvádějící teologickou argumentaci pro a proti znovuoobnovení diakonátu žen (karikatura na s. 80 sice není typickým formálním žánrem diplomových prací, v daném kontextu si ji vykládám jako výraz zpracování autorčiných pocitů daných snahou demonstrovat věcnost a vyváženost). Šestá kapitola se už svým rozsahem (2 str.) vymyká obsahové vyváženosti kapitol (je otázkou, zda musí být takto zařazena), nicméně autorka přikládá myšlenku vize budoucnosti význam, který ji k tomuto zařazení vede. Z pedagogického hlediska oceňuji, že autorka používala i dvou diplomových prací z předchozích ročníků (o jáhnech a pastoračních asistentech v ČR). Práce má logickou strukturu, je psána čtivě (s vypravěčským talentem?), jak seznam literatury tak materiály průzkumu dokazují nadprůměrný objem úsilí, který byl zpracování věnován. K formální stránce (dle mého soudu mizivý počet překlepů) nemám podstatné připomínky. Práci doporučuji k obhajobě.

leden 06

Alois Křišťan

